

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 72.

Fjerde Sessions anden Samling.

23de Møde.

Onsdagen d. 13. April.

(Forts.).

Notte (forts.): Det er altsaa kun, for at fremstjynde den Sag, som jeg troer er ligesaa vigtig for Staten og Samsundet i Almindelighed, som for det specielle Selskab, at Sagen er kommen frem under den Form, hvorunder den foreligger, og jeg haaber derfor ogsaa, at Ministeriet ikke af den Grund skal finde nogen Anledning til at modsætte sig Sagen; det forekommer mig, at enten Ministeriet begjærer en saadan Lov eller et af Thingets Medlemmer begjærer den og Regjeringen gaar ind derpaa, forandrer ikke Sagens Realitet i og for sig selv. Naar jeg derfor holder mig til den Maade, hvorpaa jeg troede mig berettiget til at opfatte den ærede Indenrigsministers Foredrag, og antager, at han oprigtigt og gjerne vil understøtte denne Sag, saa troer jeg ogsaa at turde nære det Haab, at Ministeriet vil gaae ind paa Forslaget, saaledes som det oprindeligt foreligger, da det virkelig er den praktiske Vej til i Realiteten at understøtte Sagen.

Indenrigsministeren: Jeg yttrede vel, at det praktisk efter min Overbeviisning vilde føre til, at Concessionen vilde blive meddeelt Selskabet ligesaafuldt under den Affattelse, jeg har foreslaaet af Loven, som under den af den ærede Taler foreslaaede; men der er dog vistnok en Realitetsforskjel tilstede imellem den ærede Talers og mit Forslag; det er ganske sandt, at Regjeringen ogsaa giver en Ret fra sig, naar Loven affattes, som jeg har foreslaaet; thi Regjeringen faaer kun Myndighed til at give dette Selskab Concession og ikke Myndighed til at give Andre en saadan; og deri lig-

ger, forekommer det mig, for Alle, i Udlandet som i Indlandet, er meget tydelig Tilkjendegivelse af, at det er Regjeringens Dnske, at Selskabet skal komme til at raade for Anlægget; men det bliver, som den ærede Taler netop saavne i mit Forslag, ikke vis paa at faae Eneret; dersom Forslaget affattes saaledes, som foreslaaet af den ærede Taler, saa bortgiver ikke blot Regjeringen, men ogsaa Rigsdagen sin Ret til, i næste Session, eller, hvis der inden 1ste Januar 1854 skulde sammentræde en overordentlig Rigsdag, paa den at modtage et maaskee meget fordeelsagtigt Tilbud. Anlægget skal, uagtet Pengene ikke i Detblikket ere tilstede og ingen Sikkerhed for, at det lykkes at skaffe dem, desuittyt overdrages Selskabet. Jeg troer nu vel, saaledes som jeg sagde før, at der er ikke nogen stor Fare i dette individuelle Tilfælde, men en almindelig Gjennemførelse af en sliq Overdragelse, en saadan Privilegering af Jernbaneanlæg maa Regjeringen paa det Bestemteste modsætte sig i Principet; det er for farligt at komme ind paa en saadan Vej; saalænge Regjeringen kun modtager Bemyndigelse, saa tilkjendegives derved vel tydeligt, hvilken Vej man vil gaae, men man er dog ikke bunden, saa kan et senere Tilbud bringes for Rigsdagen og af den sanctioneres; jeg gjentager, jeg har ingen Tro til, at der skulde komme Tilbud, som vilde blive foreskrevet for Selskabet; men tænkkeligt er det dog. Vil man nu først indrømme det i dette Tilfælde, saa vilde ogsaa større Communer i andre Egne af Landet kunde paaastaae i deres Interesse, at de ogsaa i en vis Tid burde tilstaaes saadan Eneret. Hvad det angaaer, at Regjeringen skal stadfæste Planen, saa kommer det egentlig ikke denne Sag ved; thi det maa forudsættes, at, naar Planen i sig er fornuft-